

N:o 29.

Af herr **Söderberg**, med förslag till stadgande i fråga om skyldigheten att uppfostra oäkta barn.

Ehuru en af mig vid sistlidne riksdag väckt motion om ändring i fattigvårdsförordningen ej vann Riksdagens bifall, vågar jag likväl, när samma motion erhöll understöd ej mindre af åtskilliga ledamöter af lagutskottet än äfven vid öfverläggning i ämnet inom Andra Kammaren, samt då olägenheterna utaf de af mig påpekade missförhållanden, hvilkas tillvaro äfven lagutskottet erkänt, fortfarande och kanske i ännu högre grad än tillförene låta sig kämbart förmärkas, under åberopande af de skäl, berörda motion innehåller, vördsamt hemställa, att Riksdagen ville för sin del besluta,

att — med bibehållande af nuvarande stadgande om oäkta barns hemorts rätt samt föräldrarnes skyldighet att sådant barn försörja och uppfostra — för den händelse föräldrarne genom medellöshet, dödsfall eller annan anledning ej kunna fullgöra denna skyldighet, det då, i fall föräldrarne tillhöra olika fattigvårdssamhällen, skall åligga det fattigvårdssamhälle, der den till faderskapet lagligen vunne har sin hemorts- och försörjnings rätt, att årligen betala hälften af den försörjnings- och uppfostringskostnad för barnet i fråga, som drabbat det samhälle, der barnet har hemorts rätt.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 27 januari 1887.

P. M. Söderberg.
